

begrundet derpaa, at Sagen kun forelægges Dommeren middelbart gennem de skrevne Acter, bør efter min Mening falde bort, og kan falde bort, naar man umiddelbart forelægger det hele Billede af Sagen for Rævningsdomstolen. — Uagtet jeg erkjender, at Forslagsstilleren med megen Dygtighed har søgt at mægle mellem den nuværende Tilstand og den, Rævningsinstitutionen tilsigter, havde jeg dog ønsket, at han med Hensyn til Forundersøgelsen var gaaet et Skridt videre, saa at den hele Afhøring af den Anklagede, som hans Forslag indeholder, ikke fandt Sted med den i Forslaget angivne Hensigt, at faae tilveiebragt den Anklagedes Tilstaaelse; thi jeg mener, at Alt, hvad dertil hører, bør skee umiddelbart for Rævningsretten. Der kan naturligviis opstaae en begrundet Tvivl om, hvorvidt det gaaer an efter den hele Retstilstand, vi i mange Aar have havt her i Landet, og hvorefter der har været fordret særdeles strenge Beviser, at opgive at søge den Anklagedes Tilstaaelse, idet den almindelige Rettsbeviisighed maatte vanskeligt især i Begyndelsen vil lade sig nøie med de Omstændighedsbeviser, som Rævningsdomstolene maae tage tiltakke med. Men jeg troer paa den anden Side, at vil man Rævningsinstitutionen, og skal den virke velsignelsesrigt, saa maa man være enig med sig selv om, at man vil have den i sin hele Reenhed efter den engelske Ret, og ikke tage tiltakke med den, som den er efter den franske Ret, hvor Undersøggelsesforhøret spiller en saa stor Rolle, og hvor Politimagten og Forhørsdommeren ofte ere blandede sammen ligesom hos os, saa at den Forundersøgelse, der foregaaer efter den franske Ret, ikke er saa overordentlig forskjellig fra den, vi have. Men for at vi hos Befolkningen skulle kunne finde den Interesse for Institutionens Gjennemførelse, der er nødvendig, troer jeg, at vi, hvad der ogsaa er hittet fra forskjellige ærede Taleres Side, maae noget indskrænke i Begyndelsen de Tilfælde, hvor Rævningsretten kommer til Anvendelse. Jeg skal i saa Henseende navnlig fremhæve, hvad de ærede tidligere Talere ikke have lagt særlig Vægt paa, men hvad jeg anseer for særdeles vigtigt, at det vil være en overordentlig

stor Byrde, som efter Lovforslaget vilde paalægges Befolkningen ved Opfyldelsen af Vidnepligten. Det er under vore nuværende Forhold allerede meget vanskeligt at faae Vidner til med god Villie at møde; men skulde man i de Sager, der i den almindelige Beviisighed staae som mindre betydelige, paalægge det som en Borgerpligt at reise langt bort, at opholde sig paa fjerne Steder, endogsaa i flere Dage, saa vilde let Institutionen ved den Misnøie, Sligt vilde foraarstaae, udsættes for megen Fare. Jeg vilde derfor meget tilraade, at man i Begyndelsen indskrænkede Anvendelsen af Rævningsinstitutionen til saa faa Sager som muligt, og medens jeg med de ærede Talere maa erkjende, at det er meget vanskeligt, saaledes som vor Lovgivning er bestaen, at opstille nogen bestemt Grændse med Straffens Størrelse som Basis, troer jeg, at man hellere maatte komme til at vælge visse grovere Acter af Forbrydelser som dem, der alene skulde være Gjenstande for Rævningsretternes Paadømmelse. Jeg troer, at man derved lettere vilde i Begyndelsen faae Befolkningen til at finde sig i de store Besværligheder, der ville være forbundne for den med Opfyldelsen af Vidnepligten. Jeg skulde ganske vist ønske, og jeg haaber ogsaa, at vi maae komme dertil, at Rævningsinstitutionen bliver indført med Hensyn til mindre Sager ved Underretterne; men jeg troer rigtignok, at saaledes som Landsoverretterne ere stillede til Underretterne i Lovforslaget, vil det ikke lade sig gjøre at anvende Mundtlighedsprincipet ved Underretterne. Naar Landsoverretterne skulle kunne paadømme Sagerne i Realiteten, saaledes som Lovforslaget indeholder, seer jeg ikke, hvorledes dette vel vilde kunne gaae an; thi for at en saadan Bedømmelse i Realiteten kunde finde Sted, vilde det jo være nødvendigt, at der maatte foretages en heel Recapitulation af den mundtlige Forhandling ved Underretten. Men en saadan Recapitulation vilde vistnok være forbunden med overordentlig stor Vanskelighed og Usikkerhed og vilde let danne et Grundlag for Dommen, ganske forskjelligt fra det, hvorpaa Dommeren ved Underretten bygger sin Dom.